

YAZAR HAKKINDA

1996 yılında İstanbul’da doğdu. 2018 yılında Yakın Doğu Üniversitesi Hukuk Fakültesi’nden mezun oldu. Çocukluğunda okuduğu masalları kendince yeniden yazarak başlattığı yazı tutkusunu, 2019 yılında aldığı yaratıcı yazarlık eğitimiyle temellendirerek kendi yolculuğuna çıktı.

DESTEK YAYINLARI: 1536
EDEBİYAT: 452

MERVE GÖKÇEK / İNSAN İNSANA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Kasım 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-507-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. 0 212 613 30 06

Merve Gökçek

insan insana

İÇİNDEKİLER

BAŞLAMADAN...	7
Toprak	11
Mezardaki Gölge	51
Saksıdaki Organlar	67
Doğanın Unuttuğu Öteki İnsan	79
Kaçıncı Doğumunu Gördün?	91

BAŞLAMADAN...

Yaşamak, öylesine bizden bağımsız ve kendiliğindenmiş gibi gelişir ki yüzeydeki aldatıcı çabasızlığın içerisinde insan, sadece ona açılacak kapıların anahtarı olan soruları sormayı unuttur.

Cevabı yalnızca kendisinde olduğu fakat bunu bilmediği için hayatın ona mühürlü anlamını sahip olduklarında ya da istediklerini sandıklarında ararken, yolunu yarattığı yanılsamalarla kapatır.

Yanılsamalarla örülü varoluşsal güvenlik alanını darmadağın edecek iki sorusu vardır insanın: “Her şey olmadan önce ben kimdim ve bu soruyla birlikte kim olmayı seçiyorum?”

Sormaya cesaret edemeden cevaplarını aradığımız bu iki soru bizlere rahatsız edici bir görme yetisi

kazandırır. Bir daha yeni olana eskinin birikmişliği ile bakamazsınız.

İnsanın varoluşu merak uyandırıcı, katmanlı, bazen karanlık, alabildiğince soyut ve bu nedenlerle dışarıda olanı ancak kendine göre şekillendirecek kadar kudretlidir.

Varoluşundaki gizemlerin peşinde olan insan, dışarıda görünür olan katı sandığı gerçekliği buharlaştırır ve yeniden kendisine uygun hale getirerek içinde olanla uyumlu yeni bir hayatın akışında süzülerek yaşamaya başlar.

“Ben kimim?” sorusunu bir kez soran insan görecektir ki aradığı, askıdan seçilecek hazır bir “ben” değildir. “Ben” diyebileceği bir inşadır. Artık baktığı her yerde, hiç tanımadığı insanların sözlerinde, her zaman gittiği bilinir yerlerde daha önce karşılaşmadığı bir tanıdıklık vardır. Bu tanıdıklık, insanın kendine özel anlamına yaklaştığı hissinin güvenidir ve insan güvende hissettikçe her bir karşılaşmada yakaladığı anlamlar devam eder “ben”in inşasına.

İnsan İnsana, okuyucunun zihninde bir kapı aralamak amacıyla, satırların ardında gizlenen “Ben kimim?” sorusunun etrafında şekillenmiş, avangard beş ayrı hikâyenin bir araya getirdiği bir bütündür.

Her bir hikâye, Arthur Schopenhauer'un, Carl Gustav Jung'un, Karl Marx'ın, Zygmunt Bauman'ın, Robert Ezra Park'ın ortaya koyduğu felsefe ve düşünce sistematığının özünün alınmasıyla, "Doğrusu budur!" deme yanılgısına düşmeden ve didaktik bir üsluptan uzak, anılan isimlerin zihinlerinin ve yazarın zihninin bir kurgu içerisinde eritilmesiyle oluşturulmuştur.

Her bir hikâye, sorularıyla okuyucuyu kurgunun içerisinde aktif tutmak ve farklı bir zamanda tekrar okuduğunda yakalayacağı yeni sorularla, yeni anlamlar bulması üzerine tasarlandı.

Hikâyeler karanlık bir imge dünyasında, her biri için ayrı oluşturulmuş metaforların ardındaki anlamın, okuyucu tarafından bulunup keşfedilmesine hizmet edecek şekilde, zamanla yeni haller alacak bir canlılıkla yazıldı. İnsanlığın varoluşundan beri sorulan sorular, gizlendiği kurguların içinde okuyucusuna o anda ihtiyacı ne ise onu vermeye hizmet ediyor.

Benlik inşası, hayat boyu devam eden bir pratiktir.

Okuyacağınız kitabın size bu pratiğinizde eşlik etmesi dileğiyle...

Merve Gökçek

Toprak

Ruhları iğfal eden toprak kokusu... Alnımı sürekli aynı yere vurmasaydım, tüm bu karanlık yerini huzurlu bir endişeye bırakabilirdi. Şimdi sadece daha fazla öfkeliyim.

Bileklerim serbest, yanıma sıkıştırılanları saymazsak üzerimde bir ağırlık yok. İstediğim tek şey genişlikken kalkamıyorum. Halbuki yatağıma aynı anda sığdıracağım insan sayısı bellidir. Tek kişilik bir yatakta kalabalık et yığınları arasında gibiyim... Midemde geçen geceden kalan öğütülmeyen son atıkları, kılıksız bedenlerinize boşaltacağım.

Sanırım uyurken sadece bedenimi değil, sesimi de hareketsiz bırakan bir tür felç geçirdim. Ayak parmaklarımda yürüyen sefil haşeratlar, durumu

daha da zorlaştırıyor. Çok titiz birisi değilim, ama evimi böceklerin basacağı kadar pasaklı da değilim. Sanırım biraz fazla başıboş bıraktım son günlerde evi. Kendimi de çok sahiplendiğim söylenemezdi ya. Sahi aklım neredeydi son bir gündür, bir hafta, ya da bir ay mı? Al işte bir saçmalık daha... Zamana takıntılı olan ben, zaman dışı kalmışım.

Pardon, benimle yatanlardan biriniz üstümüzdeki yorgani kaldırabilir mi acaba? Sersemlik bu! Ölü gibi uyumaktan başka bir halta yaramıyorlar.

Söylemem gereken şeyler var, ama ondan da önce tamamlamam gereken, esasen tamamlanması gereken tüketim süresinin beklemekten sindirildiği, bitse de ne fark eder denilen türden şeyler...

Bir süredir söyleyemediklerimin ağırlığından mı yoksa kafamı sürekli bir yere vurmaktan mı damarlarımın patlayacak gibi ağrısı? Bu kadar beden yanımdayken üşümek hiç normal değil.

Ouroboros, kozmosun yılanı. Yıkımın, yeniden yaratımın diğer bir yüzü ve önkoşulu olduğunun motifi, kendi kuyruğunu yerken, bir çember gibi tasvir edilir. Umarım birazdan karnımdan bir delik açılır ve hareketsizlikten kaskatı kesilen bedenimi dişli çarklara gönderir, bu sayede belki yeniden doğabilirim.

“Artık yeniden doğmak yok görmüyor musun?”

“Hanginiz saçmalamaya başladı?”

“Burada senden başka yatan kimse yok.”

Kontrollü cinnet eşiğindeyim ya da sessizlikten artık akıl sağlığımı kaybediyorum. Belki de bu daha mantıklıdır. Sese kavuşmayan kelimeler üst üste yığıldı, en nihayetinde cam tavana uzandı, kafamı sürekli çarptığım şey cam bir tavan ve darbeler yüzden beyin hücrelerim beni terk etti.

“Öldün. Seninle birlikte her şey öldü.”

“Sadece buradan kalkmaya ihtiyacım var.”

“Bedenimi taşıсын diye küçük, sert bir oyuk ve bu dar alanı kaplayan toprak kokusu, hareketsizliğin, sesinin içinin duvarlarına döne döne çarpması... Başını vurduğun şey tahta bir tabut. Anla artık bitti.”

“Söyleyemediğim çok fazla şey var, biliyorsun ve dönmem gerek. Hangisisin? Kaç kişiyiz burada, bu kalabalık bile ölmediğimin kanıtı.”

“Tek başına mıydın ki bir ömür sadece sen miydin ki öldüğünde tek başına gömüleceğine inandın? Öfken de sendin, korkup yarım bıraktıkların da, hüznün de sendin; yok saydıkların da, huzursuzluğun da sendin; şefkat arayışların da, yıkmaya

muktedir olan da, hatta var etmeye aç olan da... Sen hepsiydin, şimdi bir hiçsin.”

“Bunlar sonu hiçlik olsun diye değildi. Yoldaydım ve yolda olmanın, sondan daha fazladır önemi. Ben ömrümü hiç olmak için yaşamadım. Ayrılma, erginlenme, dönüş. Yaşamının tümü bundan ibaretti. Yolda olmak ve sonlar birlik içinde yaşam doğurmak içindir. Burada üç kişi miyiz artık?”

“Halen kabulde zorlandığın, tek kişi olman. Kaç yaşındasın şimdi bir önemi yok, toprağın altında bir yaş yüz yaşla terazilenir. Nefesinin izniyle göbek bağının henüz kopmadığı zaman aralığında, gün geldi yol haritasına taptın, gün geldi sonu görmek için gözlerini kısırmaktan yoldaki ilk tümseğe takılıp tekrar kalkamazsın sandın. Şimdi bitti. Durup dinlenmeden bitti.”

“Duyamadıklarım var henüz ve duyurulmayanlarım, her şey bir yana ve hepsi sizlerin olsun, sadece söyleyemediklerimi tamamlamak istiyorum.”

“Nihayete kavuşmalıydı ki anlamı olsun sana verilen sayısı kesin soluğunun. Adımlanacak yollar ve varılacak sonlar ancak onlara verilen değer birlikte ilerlediğinde anlamlı bir bütün oluşturabilirdi. Sen ise hangisi amaçlarını karşılıyorsa bunu seçtin, ben

hep yoldaydım dedin, sonlar için beklemeye tekâmül edemedin, hep aynı sonlar dedin, yürüdüğün yolun tek bir taşının başka olmadığını görmedin. Ancak sonuç varken anlamlı bir süreç olur. Bir yerde yol sonlanmalı ki ortada sona giden bir süreçten bahsedebilelim. Sürecin farkında olmak, yolda geçen zamanda en üst faydayı almakla alakalıdır. Yolun devam ettirilmesi ancak her adımın nereye varmak için atıldığının farkında olunmasıyla anlamlı ve değerli hale gelecek bir eylemdir. Fakat tüm bu yolculuğun elbet nihayete varması gerekir. Zira, ancak sonlanmış bir devam ettirilme varken geçen zamana ilişkin kâr ve zarar muhakemesi yapılır. Yolların ve sonların birdi ve bitti.”

“Ne zaman yaşadım dedim de öldüm diyebilirim şimdi? Olmaktır yaşamak. Olmak için tüm çabam, iyi ya da kötü, sefil ya da başarılı, âşık ya da aptal. Olmaktı yaşamak ve olmak tamlikta eksik bırakmaksa zaman olmanın kendisini tamamlamaya yetmeyecekse ölmek de yaşamak da eş akmaz mı?”

“Sendin olancası. Kurmaya çalıştığın her şey zıddıyla birdi ve ancak zıddına yaşaması için izin verdiğinde tüketilen bir ömürde arzulananı bulacaktın. Ancak yanlış saydıklarınla doğrulara, rezaletle erdeme varabilecektin. Kaçtın.”